

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 384/2024
27.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тамара Милошевић, адвокат из ..., против туженог Друштва за истраживање, производњу, прераду, дистрибуцију и промет нафте и нафтних деривата и производњу природног гаса „Нафтна индустрија Србије“ а.д. Нови Сад, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3162/23 од 08.09.2023. године, у седници одржаној 27.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3162/23 од 08.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3162/23 од 08.09.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П1 122/20 од 11.05.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужени поступао дискриминаторски према тужиоцу након што је: тужиоца без оправданог и објективног разлога, због инвалидитета, у периоду од 12.03.2012. године до 29.09.2013. године, ставио у неравноправан положај у односу на друге запослене тако што му је наметнуо обављање неквалификованих понижавајућих послова мимо стручне српеме и радног искуства, чиме је извршена непосредна дискриминација према тужиоцу; тужиоцу као једном од 247 запослених приликом решавања вишка запослених услед организационих промена погрешно обрачунао године стажа и износ отпремнине, те доношењем решења о отказу .../2015 од 14.04.2015. године, повредио право на једнака права и обавезе из области рада, чиме је извршена непосредна дискриминација према тужиоцу; одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другог степена поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Ревизија је дозвољена по члану 41. став 4. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ бр. 22/2009 и 52/2021), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог од 1986. године до 15.04.2015. године, када му је престао радни однос као технолошком вишку. Правноснажном пресудом од 22.09.2017. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог о престанку радног односа тужиоца. У спорном временском периоду, за који се тражи утврђење дискриминаторског поступања туженог, тужилац је обављао послове ... у Погону ТНГ Београд, Сектор за ..., Секција ... Блок ..., по закљученом анексу VII Уговора о раду од 12.03.2012. године. Тужилац, који има четврти степен стручне спреме, занимање ..., на основу решења надлежног СИЗ-а од 03.02.1989. године, има утврђено телесно оштећење од 70% због оштећеног слуха, због чега му нису додељивани задаци који су подразумевали непосредан рад са течним гасом, већ су му због разлога сигурности и безбедности додељивани послови на одржавању и чишћењу ... и ..., који су дефинисани у опису послова радног места. На основу закљученог анекса уговора о раду од 17.09.2013. године, тужилац је распоређен на радно место референта за ... Одељења у ..., Служба за ..., које послове је обављао када је проглашен технолошким вишком. У потврди туженог од 25.03.2019. године, наведено је да је тужилац остварио укупан радни стаж од 35 година, 5 месеци и 20 дана, а ова омашка је исправљена у потврди од 04.04.2019. године, када је констатовано да је тужилац остварио радни стаж у трајању од 36 година, 3 месеца и 18 дана.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице, нижестепени судови позивом на одредбе чланова 2., 4. и 16. Закона о забрани дискриминације налазе да према тужиоцу додељивањем радних задатака у спорном периоду, односно учињеном и отклоњеном техничком грешком у означавању радног стажа приликом отказивања уговора о раду, нису предузете радње дискриминаторског поступања, због чега је постављени тужбени захтев неоснован. Послови које је обављао били су у опису радног места, а селективно обављање свих послова било је условљено личним својствима тужиоца који има оштећен слух, у сврху обезбеђења сигурности и безбедности на раду како тужиоца, тако и свих осталих запослених. Према одредби члана 16. став 3. Закона о забрани дискриминације не сматра се дискриминацијом прављење разлике, искључење и давање првенства због особености одређеног посла код кога лично својство лица представља стварни и одлучујући услов обављања посла, ако је свхра која се тиме жели постићи оправдана, као и предузимање мера заштите према појединим категоријама лица (жене, труднице, породиље, родитељи, малолетници, особе са инвалидитетом и други).

По оцени Врховног суда правилно су нижестепени судови на утврђено чињенично стање применили материјално право, што наводе ревизије чини неоснованим.

Из утврђених чињеница несумњиво произлази да је тужилац, запослени код туженог од 1986. године, радио на различитим пословима и задацима, те да су у ту сврху странке закључивале анексе уговора о раду. У спорном периоду тужилац је обављао послове ... у Погону ТНГ Београд, по закљученом анексу уговора о раду од 12.03.2012. године, а до престанка радног односа обављао је и друге послове по анексу уговора о раду од 17.09.2013. године.

Изнето чини неоснованим наводе ревизије да је тужени поступио супротно одредби члана 24. тачка 2. Закона о спречавању дискриминације особа са инвалидитетом („Службени гласник РС“ бр. 33/2006 и 13/2016), пошто тужиоцу нису постављани посебни услови рада као запосленом са инвалидитетом. Тужилац је у спорном периоду обављао једноставније послове у оквиру описа послова свог радног места, а за селектирање послова несумњиво је постојао оправдан разлог. Како то правилно налази другостепени суд, чињеницом да је тужилац ослобођен одређених послова учињена је позитивна дискриминација, условљена инвалидношћу тужиоца због слабог слуха, која по одредби члана 16. став 3. Закона о забрани дискриминације није забрањена.

Преостали наводи ревизије нису детаљно образложени на основу члана 414. став 2. ЗПП, пошто се њима понављају жалбени наводи о којима се другостепени детаљно изјасио, дајући за своју одлуку правилне и јасне разлоге.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић